

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 3. 7. 2012, č. j. 280/2012-OT-OSV/7, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 141/2012, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 30. 8. 2013, doručeným Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) téhož dne a tímto soudem předloženým Nejvyššímu správnímu soudu dne 2. 9. 2013, se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), a to rozhodnutí ve věci vedené u městského soudu pod sp. zn. 10 A 141/2012. Svůj návrh odůvodnil tím, že dané řízení probíhá již více než jeden rok, přičemž se jedná o relativně jednoduchý předmět sporu – chybné potvrzení postupu při nevydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace. V řízení podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jsou obecně zkrácené lhůty pouze na jeden až dva týdny, přičemž požadované informace by měly být v zásadě poskytnuty obratem. Od podání samotné žádosti o informace ze dne 30. 4. 2012 přitom uplynulo již 16 měsíců. Z uvedených důvodů má za to, že celková délka řízení je nepřiměřená. V doplnění návrhu ze dne 7. 9. 2013 navrhovatel uvedl, že dle sdělení správy soudu jsou nyní v senátu 10 A rozhodovány teprve věci z ledna roku 2010 a je tedy zřejmé, že rozhodnutí ve věci nebude vydáno ani v příštích třech letech.

K návrhu se vyjádřila předsedkyně senátu, který je příslušný ve věci rozhodnout, s tím, že jde o opakovaný návrh navrhovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu. První návrh na určení lhůty byl navrhovatelem podán dne 1. 3. 2013, tj. v době, kdy od podání žaloby v této věci uplynulo k datu podání prvního návrhu přibližně 6 měsíců. Městský soud tento návrh předložil Nejvyššímu správnímu soudu, který o něm rozhodl usnesením dne 21. 3. 2013, č. j. Aprk 16/2013 – 39, které nabylo právní moci 27. 3. 2013, a shledal jej nedůvodným. Z tohoto usnesení plyne, že Nejvyšší správní soud se nemohl současně zabývat návrhem navrhovatele na přikázání věci Krajskému soudu v Ostravě a v intencích vyjádřených tímto soudem městský soud ihned následně postupoval a poté,

co mu byl spis vrácen, vyzval dne 8. 4. 2013 navrhovatele k zaplacení soudního poplatku z návrhu na přikázání věci jinému soudu, který navrhovatel uhradil dne 12. 4. 2013. Dne 16. 4. 2013 byla zaslána výzva žalovanému, který na ni odpověděl podáním doručeným 19. 4. 2013, a uvedený návrh byl předložen Nejvyššímu správnímu soudu, kterému byl spis doručen dne 29. 4. 2013. Uvedený soud o tomto návrhu rozhodl usnesením ze dne 12. 6. 2013, č. j. Nad 24/2013 – 58, tak, že se věc nepřikazuje Krajskému soudu v Ostravě. Toto usnesení nabylo právní moci dne 4. 7. 2013 a spis byl poté vrácen městskému soudu dne 28. 8. 2013. Z uvedeného vyplývá, že v důsledku podaných procesních návrhů navrhovatele od 1. 3. 2013 až do 28. 8. 2013 městský soud nebyl nečinný. Opakovaný návrh na určení lhůty byl podán dne 30. 8. 2013, tj. 2 dny poté, co ve věci, pokud by podle pořadí nápadu přicházelo v úvahu projednání a vydání rozhodnutí o žalobě, vůbec mohl soud k takovému projednání věc zařadit. Městský soud dále uvedl, že věc přijde na pořad projednání již ve IV. čtvrtletí tohoto roku, proto návrh není důvodný.

Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatel se žalobou ze dne 27. 8. 2012, doručenou městskému soudu téhož dne, domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra spravedlnosti ve věci související s poskytnutím informací vydaného dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Městský soud dne 3. 9. 2012 poučil navrhovatele i žalovaného o složení senátu, který věc bude projednávat a rozhodovat, současně žalovanému zaslal stejnopis žaloby a vyzval ho, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení této výzvy předložil soudu vyjádření k žalobě a úplný správní spis. Dne 7. 9. 2012 soudu došlo vyjádření navrhovatele, že souhlasí, aby bylo ve věci samé rozhodnuto bez nařízení ústního jednání. Dne 2. 10. 2012 bylo městskému soudu doručeno vyjádření žalovaného k žalobě společně se správním spisem. Soud poté dne 8. 10. 2012 zaslal vyjádření žalovaného k žalobě navrhovateli. Dne 12. 10. 2012 soud obdržel repliku navrhovatele k vyjádření žalovaného, na kterou žalovaný reagoval podáním doručeným soudu dne 19. 10. 2012. Dne 1. 3. 2013 navrhovatel nahlédl do spisu a téhož dne doručil soudu shora uvedený návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu. K dalším úkonům v dané věci došlo tak, jak uvedla předsedkyně senátu ve svém shora uvedeném vyjádření.

Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v ustanovení § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Městský soud dle § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), je povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí

pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele (napadeno je rozhodnutí žalovaného podle zákona o svobodném přístupu k informacím) se však nejedná o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že ani opakovaný návrh navrhovatele není oprávněný, neboť městský soud nebyl v jeho případě nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věci po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout, a to nejenom s přihlédnutím k pořadí, v jakém k němu došla, ale i k době, po kterou byly předloženy nedůvodné návrhy navrhovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu ze dne 1. 3. 2013 a na přikázání věci Krajskému soudu v Ostravě Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o nich. Procesní postup navrhovatele spočívající v podávání nedůvodných návrhů v průběhu řízení nelze hodnotit jinak, než jako postup mající negativní vliv na délku řízení, na jejíž nepřiměřenost sám poukazuje (blíže viz shora uvedená rekapitulace spisu). Nelze tedy konstatovat, že soud byl ve shora uvedeném smyslu nečinný.

Na tomto závěru nemůže nic změnit skutečnost, že navrhovatel souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání, neboť důsledkem tohoto jeho úkonu nemůže být ze strany soudu nerespektování zásady projednat a rozhodovat věci v takovém pořadí, v jakém k němu došly, s výjimkou věci s režimem přednostního vyřizování, do kterého však věc navrhovatele nespadá, ani skutečnost, že „předmět sporu je relativně jednoduchý“, jak uvádí ve svém návrhu. Vyhovění tomuto návrhu by totiž ve svém důsledku znevýhodňovalo ty účastníky, jejichž žaloby napadly dříve než žaloba navrhovatele. Pro změnu tohoto právního názoru, se kterým byl navrhovatel seznámen již v usnesení zdejšího soudu ze dne 21. 3. 2013, č. j. Aprk 16/2013 – 39, neshledal zdejší soud žádný důvod.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal ve věci průtahy, a proto návrh navrhovatele podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu